

Tizenkét percnyi foci kevés az üdvösséghez

2009 szeptember 07. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

nincs értékelve

Még

Mérték

Talán sokan emlékeznek még kedves olvasóink közül Gary Linekernek az angol labdarúgó válogatott egykori nagyszer? csatárának örökbecs? mondására melyet az 1990-es vb el?dönt?je után tett, amikor Németország hatalmas küzdelemben tizenegyes rúgásokkal legy?zte Angliát...

Jelesül; „ A labdarúgás olyan játék ahol kétszer tizenegy ember küzd egymással a pályán és a végén mindig a németek nyernek!” Itt az idő, hogy az 1986-os világbajnokság gólkirályának kijelentését a magunk fájdalma szerint írjuk át: „ A labdarúgásban 22 ember játszik és a végén valahogy mindig a magyarok veszítenek!”

A szombat esti svédek elleni vb selejtező újra csak megerősítette –e kijelentés igazságát. Hiába volt a fogadkozás, hogy most aztán végre sikerül komoly csapatot tétmérkőzésen is legyőzni illetve hiába ment ki a Puskás Stadionba több mint negyvenezer mindenre elszánt szurkoló, ezúttal sem sikerült. Nem is sikerülhetett. Miért is? A válasz nagyon egyszerű. Az a csapat, amely hat meccs után 13 ponttal a pótselejtezőt érő második helyen áll, ráadásul a találkozó előtt négy pontot ver aktuális riválisára, nem léphet ilyen taktikával hazai pályán a zöld gyepre. Azt hiszem nem voltam egyedül, amikor megdöbbenésemnek adtam hangot az Erwin Koeman által megjelölt kezdő tizenegy áttekintése után. Hol van a csapatban a vérbeli góllövő csatár – gondoltam valószínűleg sok ezred magammal! Azt már a korábbi híradásokból tudni lehetett, hogy a Bajnokok Ligájába jutó Debrecen csatára, Rudolf Gergely a pénteki edzésen megsérült, pedig őt a kapitány a kezdőbe jelölte volna. De ez még nem indok arra, hogy igazi támadó nélkül álljunk fel egy olyan mérkőzésen, amikor egy esetleges győzelemmel végképp kiiktathattuk volna az egyik legnagyobb ellenlábast, jelesül a svédeket, akik hét pontos hátrányt már aligha dolgoztak volna le a hátralévő három meccsen.

Huszi Szabolcs már sokszor bebizonyította, hogy teljességgel alkalmatlan az előre tolték szerepkörét betölteni, és nemcsak azért mert középpályás, hanem alkata miatt is. Nem beszélve arról, hogy a magyar válogatottnak – érzésem szerint – egyáltalán nem fekszik az egy csatáros felállítás, főleg nem akkor, ha az egy árva támadó mögött szerepet kapó középpályások közül nincs mindenki élete formájában, ahogy ezt láthattuk szombat este Hajnal és Gera esetében is, és ezt sajnos a klubcsapatukban mostanában nyújtott teljesítményük is elrevetítette. Abban igaz volt a holland szakvezetőnek, hogy a sérüléséből csak nemrégiben felépült Törhelle nem bír még kilencven percen keresztül egyedül birkózni a robusztus svéd védővel, de mondjuk Gera oldalán, felvállalva a kétcsatáros játékot, talán többre ment volna és Huszi is a saját posztján kaphatott volna szerepet.

Ebben a felállásban viszont nem is lehetett más a játék képe, mint amit 78 percen keresztül láthattunk, az már a szerencse dolga volt, hogy a vendégcsapat temérdek helyzetéből csupán egyet értékesített. Azért azt mindenképpen a kapitány javára kell írni, hogy a szünetben változtatott, beküldte a kispestiek egykori Sanyikáját, Huszit végre visszavezényelte a középpályára – ahová való – de Gerát továbbra is a pálya szélére kényszerítette,

ahol bizony a Fulham légiója csak szenvedett továbbra is.

A csapat kétségkívül legjobbjá, Dzsudzsák Balázs harcosságának köszönhetően szinte a semmiből jutott tizenegyeshez csapatunk, és amikor Huszti magabiztosan értékesítette a büntetőt ismét reménykedhettünk. Tulajdonképpen nekünk ezek után a döntetlen megfelelő eredmény lett volna, a csapat azonban vérszemet kapott és elkezdett góllal törni futballozni. Ez a mintegy tizenkét percnyi remek játék tényleg hozta a közönséget, de sajnos az újabb gól megszerzéséhez nem volt elég. Persze ilyen rövid ideig tartó jó foci nagyon ritkán elég a sikerhez és ez most is bebizonyosodott.

Ami viszont a 94. percben történt abban benne volt a magyar futball minden szerencsétlensége. Valószínűleg nem mondok semmi újat azzal, hogy ilyen gólt csak és kizárólag mi magyarok vagyunk képesek kapni. Támadásban - ahelyett, hogy kapura lövéssel fejeznénk be az akciót - eladjuk a labdát, ebből indul az ellenfél, közben a jelzett három perc hosszabbítás letelik, de a bíró továbbengedi a játékot, az előre ívelt labdának a borzalmasan nehézkes és lassú Tímár aláfut, Ibrahimovic lövése még kijön az addig jól, sőt önfeláldozóan védő Babosról, de visszapattan a bosnyák-svéd támadóra, akár a kapuba gurul. Ha ezt a szituációt nem látom, hanem valaki elmeséli, nem hiszem el és viccnek felfogva, jól nevetek rajta. Így viszont újabb magyar futballösszeomlásnak lehettünk szemtanúi ezen a kissé hűvös szeptemberi szombat estén.

Ennek ellenére még mindig a második helyen vagyunk a csoportban, tehát tulajdonképpen a sorsunk a saját kezünkben van. Ám most kétszer a portugálok ellen kell pályára lépni, akiket soha, még Puskásék vagy Alberték idejében sem vertünk meg hivatalos, országok közötti válogatott mérkőzésen. Ráadásul egy ilyen trauma után, amit ez a 94. percben kapott borzalmas gól okozott, ember legyen a talpán, aki képes feltüzelní a csapatot. Erwin Koeman 2011-ig teljes bizalmat kapott az MLSZ-től. Az ő feladata tehát, hogy tanuljon ebből a meccsből és még egyszer ne kövesse el az imént említett hibákat illetve, hogy kihozza a játékosokat abból a lelki gödörből ahova a szombati összecsapás 94. perce juttatta őket.

Ha viszont igaz az elején említett tétel és tényleg előre elrendeltetett a sorsunk, akkor úgyis minden mindegy...

Juhász Attila

Szerző a Flag Polgári Műhely tagja

Ajánló
